

Edgar Wallace:

Vrata izdajalcev

Roman

— Saj vas samo vprašam, — je nadaljeval neizprosno, — ali more tako stvar čas izbrisati ali pa jo more obnoviti vsaka tri leta kakor šofersko dovoljenje? Ali pa jo morda kar položite ad acta?

— Ne razumem, kaj se pravi ad acta, — je dejala lady. — O kom prav za prav govorite? Katera naših dam je imela neprjeten dozivljaj — pred šestindvajsetimi leti?

— Saj nisem trdil, da je bila žena.

Bobbie bi bil najraje zavirkal od veselja nad tolikim uspehom.

— Saj sva vendar govorila o ženi,

— je trdila nervozno.

— Jaz nisem govoril o nikomur imenoma, — je dejal Bobbie grozeče.

— Vprašal sem vas samo, ali imajo taki prigode retraktne moč.

Lady Cynthie si je globoko oddahnila. Kri se ji je polagoma vračala v lica.

— Ugank nimam rada.

Kar je vstopil v sobo adjutant in poseljnik Bobbievega oddelka. Lady Cynthie ni prav mič prikrala, da se veseli njegovega prihoda.

— Aha, stara, zdaj te pa imam v pasti!

Bobbie je veselo žvižgal gredoč po obali in bil je tako zamišljen, da je pozabil odzdravljati, ko je šel mimo stražnice proti osemstot let stari želesni mreži Bloody Towera.

Na koncu mostu, vodečega čez jarke, je stal narednik in gledal vojake, kako za kazen vežbajo. Ko se mu je približal predstojnik, je salutiral in Bobbie se je ustavil, hoteč narednika nekaj vprašati.

— Da, sir, — je odgovoril narednik.

— Sir Richard je prav kar odšel.

Bobbie se je pozuril in dohitel je prijatelja, ko je baš hotel vstopiti v avtomobil.

Videc prijatelja zamišljenega in mračnega, se je zasmjal.

— Cynthie je bila danes popoldne v formi. Malo je manjkal, da ni tudi mene razkašila. Ko si se zaletel vame, sem po tvojem divjem in besmernem pogledu takoj spoznal, da si govoril z lady Cynthio o Hope Joynerjevi.

37

Dick je prikimal.

— Zdi se, da je sklenila prisiliti me izstopiti iz polka, — je dejal užajeno. — Prav zares ne vem, kako naj nastopim proti njenemu nazirjanju. Polkovnik je zelo pametno sprejel moje priznanje o Grahamu tako, da to zdaj odpade. Sicer mi pa ne bo tako težko obesiti vojaško suknjo na klin, čeprav prekršim s tem tradicijo naše rodbine. Pač mi pa požene vso kri v glavo misel, da tako neusmiljeno žalijo Hope Joynerjevo.

Bobbie se je nečesa spomnil.

— Ko si omenil Graham, sem se spomnil, da je bil danes popoldne v Toweru.

Dick ga je presenečeno pogledal.

— Zares? Kdo ti je to povedal?

— Moji sluga ga je videl. Potikal se je okrog zakladnice.

Dicku se je zmračil obraz.

Graham mi tič, ki bi se rad prival skozi množico in nikoli bi ne rekel, da bo v soboto ogledoval zgodovinske znamenitosti. Sicer pa pozna Tower prav tako dobro kakor jaz. To je čudno.

— Ne zdi se mi tako čudno, kakor misliš, — je dejal Bobbie. — Sobota je edini dan, ko bi prišel Graham v Tower, če bi že nameraval priti tja, kajti ob sobotah je tam toliko ljudi, da bi ga nihče ne opazil.

Dick se je zasmjal z glavo.

— Zakaj bi ga ljudje ne smeli opaziti? — je vprašal. — Kaj pa pred zakladnico. Nisem vedel, da se Graham tako zanima za kraljevsko krono in žezlo.

Dick je razmišljal o bratu do tretnjika, ko sta se peljala po Trafalgar Squaru. Tedaj je dejal Bobbie nepriskovan:

— Rad bi, da bi mi nekaj obljudil. Ne zahteval odpusta in nikakor ne pojve polkovniku, da misliš odložiti vojaško suknjo, dokler se o tem ne pomenuva. Tudi tovaršem nikar ne pravi, kajti namenavaš.

Dick se je zasmjal.

— Bobbie, samo eno bitje je na svetu, s katerim moram govoriti o tem in s tem bitjem se sestanem čez pet minut, — je odgovoril Dick.

In vendar se je bal tega razgovora, čim je stopil v razkošno vežbo Devonshire Housea. Misel, da bi mogel Hope zadeti v živo, čeprav bi samo mimo-grede omenil njen dvomljiv rod, mu je bila skrajno neprjetna. Toda Hope mu je čitala misli z mračnega obraza, kajti njen smehlaj je izginal, čim mu je stopila naproti.

A Dick jo je povsem nepričakovano objel in poljubil. To je bil njen prvi poljub. Dick je čutil, kako Hope drhti v njegovem narocju. Oba sta molčala. Dick ji ni priznal, da jo ljubi, kajti vsaka beseda bi bila odveč. Stopila sta v sprejemnico in Dick je zaprl vrata.

Nekaj časa sta si stala molčje nasproti in se vprašajoče gledala.

— Kdo bi misil, da sem zmožen odločiti se za kaj takega, — je dejal. Prišlo je kar samo po sebi.

In ne da bi čkal odgovora, je prišlo:

— Danes popoldne sem govoril z ladjo Cynthio Ruislipovo... soprogo našega polkovnika...

— In ona ne odobrava vaše izbire, — mu je segla Hope v besed. — In nikoli je ne bo odobravala, ker nihče ne ve, kakšnega rodu sem. Mar ni res, Dick?

Prišlo je. Zdaj ni bilo časa za fraze in prazne izgovore.

— Je vam kdo povedal to? — je vprašal.

Odlikovala je z glavo.

— Ne. To sem vedela že davno — slutila sem. Morali bi zapustiti zavoj mene polk.

— Saj mislim tako ali tako odložiti vojaško suknjo, — — — je začel Dick.

— Dick, to pa ni res. Svoj polk zapuščate zato, ker se bojite, da bi me kot vašo ženo odklonili. Jaz pa ne dovolim, da bi mi doprinesli to žrtev.

Njen glas je bil miren in odločen. Dick še ni viden Hope tako vzvratnane in resne. Njen zunanjost je bila taka, da je bilo najbolje molčati.

— In gotovo ne storite tega zdaj, Dick. Saj morate zvedeti, kdo sem. Prisnete mi najbolje ali pa najslabše vesti. Mislim, da ravna lady Cynthie prav — da, ravna celo bolj prav, nego če bi naštala proti poroki častnika in dimkarjevo hčerko.

— Izstopam iz vojaške službe. — je izjavil Dick odločno, toda Hope je smerje zasmajala z glavo.

— Dick, vi ne veste, kako težko mi gre iz ust besedica »ne«, — je dejala in mu pogledala v oči, — kajti vsa moja duša kljče glasno »da« tako, da se čudim, da je ne slišite.

— Toda Hope, ne mučite me, saj sami veste, kako hrenim po vas! — je vzviknil Dick in stisnil njenе roke v svojih. — Nič na svetu me ne prisili ločiti se od vas. Ljubim vas. Vse moje življenje je odvisno samo od vas.

Mlaši trgov. pomočnik
dobra moč, bi rad spremeniš službo. Cenjene dopise na upravo lista pod »Marijave. 1313

Trgovino
engros in detail v Ljubljani s prima odjemalcem radi bolezni zelo ugodno prodram resnemu reflektantu pod »Sijajna bodočnost« na upravo »Slov. Naroda. 1328

Na obroke
kupite lahko vsakovrstno blago s posredovanjem Kreditne zadruge detailnih trgovcev. Cigaletova ulica 1. Posreduje hitro in diskretno. 34/T

Potnike
za obisk privatnih strank, ki poštejo kavovojo, sprejememo proti si Čajni proviziji. Naslov v upravi »Slov. Naroda. 1316

MODROCE
la afrik močno blago Dán 240.—
spodne modroce, mreže, postelje
odeje načrtevne kupite pri

RUDOLF SEVER

Marija trg 2
Zahtevate vzorce! 29/T

NA OBROKE
lahko kupite kar potrebujete
skoraj v vseh večjih ljubljanskih trgovinah z posredovanjem

Kreditne zadruge
detailnih trgovcev

v Ljubljani, Cigaletova ul. 1
1312

Mestni pogrebni zavod
občine Ljubljana

V neizmerni žalosti naznajava vsem prijateljem in znancem žalostno vest, da je naš nad vse ljubljeni soprog, oče, brat, stric in svak, gospod

IVAN SIRK

posestnik in mesar

v četrtek, dne 10. t. m., po doljši, mučni bolezni, previden s tolažili sv. vere, mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb nepozabnega, blagega pokojnika bo v soboto, dne 12. aprila 1930, ob 4. uri popoldne izpred doma žalosti, Poljanska cesta št. 64, na pokopališče k Sv. Križu, kjer ga položimo v rodbinski grobnico k večnemu počitku.

Ljubljana, dne 10. aprila 1930.

ANA SIRK, soproga,

JOSIP SIRK, sin,

in vse ostalo sorodstvo.

ZVEZA SLOVENSKIH VOJAKOV IZ SVETOVNE VOJNE naznaja pretresujoča vest, da je Vsemogočni poklical k sebi gospoda

Martin Colarič

našega soustanovitelja, častnega predsednika, majorja v p., odlikovanega z redom sv. Save IV. razreda

danesh zjutraj ob 5.15 Bogu udano preminul.

Pogreb nepozabnega pokojnika bo v nedeljo, 13. t. m. ob 4. uri popoldne z Dunajske ceste št 14 na pokopališče k Sv. Križu.

Bodi blagemu pokojniku, ki si je pridobil za Zvezo nevenljivih zaslug, časten in hvaležen spomin.

Ljubljana, dne 11. aprila 1930.

ODBOR.